

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛ'ΔΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΑΙ ΣΤΗΣ ΚΟΛΩΝΕΣ ΝΑ ΒΡΕΘΗΤΕ

(Ιστορία των Κουλουρίων σθεσρή και αξιογέλοστη)

Β'.

Ο λαός λοιπόν ο ίδιος, άφελής στα φρονήματά του τα πατριωτικά, ήθελε και τους βασιλιάδες του να τον κάνουν πατέρα στη χώρα του. Της επιστολής αυτής της βασιλικής θα της ήθετε παρακάτω, μαζί με τα άλλα περίεργα και παράξενα περιστατικά τους.

Πηγαίνο και τώρα κιαμιά φορά στ' Αθηναϊκά Κουλούμια, να γιορτίσω λίγο από τη μέση του δρόμου... Οι γαλιανάδες Ρομειώτες πετάζουν πια της φουσιανέλλες, να ξεράσουν και τους χορούς. Ομιώμια μια χρονιά έναν παλιόγερο φουσιανέλλη που ξεφύτρωσε στη μέση ενός Ρομειωτικού χορού και ζήτησε να τον σβή πρώτος. Όχι δουριάς ήταν ή ένεννηταρής. Δεν ξέρω, μα χάρησε τόσο θαυμαστά, που πίστρωα πως θάτανε κινείς Αγωνιστής του Εικοσένια, θάγε άνοστη-θη κινενας στ' αυτά, κ' ήρθε να δείξη τη χορευτική του δύναμη. Γιατί και στά χορευοστία να επιχωροστία ο χορός τράπει και δούζει τον τεχνητή χορευτή. Ή στιγμή που θά χορευη αυτός, ήνε έπισσημια στιγμή. Όλοι σποταίνω να θαυμάζωον. Και στα παλιά Κουλούμια τ' Αθηναϊκά το ίδιο γινόταν επίδειξη της τέχνης του χορού. Ο διαλεχτός ο χορευτής, όσο κ' αν ήταν άριστος, έκινανε σε μια παρτίδα άκαλεστος και ζήτησε να σβή το χορό. Κι ο κόσμος τότε έκανε μεγάλον κέλευ, κ' ήθελε και σόπιανε κρατούσε και την άνοστη του. Τώρα περάσανε κ' αυτά... Ούτε χοροί θυσιου, ούτε τραγουδία. Οι πολύχορες οι φρεσιές, οι βράνες και οι φρεσιές οι κρηστικές, τον Μοριατών υπαλοματηδον, που καθόντανε ζάτου από τον Άρσιο Πάρο, οι κούσιες φουσιανέλλες με τα γαλιάνια τους τουζούκια και με τον γυναιδιόν τους της χρονατιστής μαυτίλες και ποδιές, γαθίρωαν κ' αυτά. Δεν ξέρω πάλι... Έταρω, ούτε και τοιάκι να προχωρήσω κιατά του Αηδημητή του Δουκαδαδιου τα περίεργα. Κόμω βλέπω πολύ, κόμω θεσπία περιεργή, περίεργη, που βλέπει κ' αυτός, μα δι λαβαίνει μένος στη γιορτή τα ίδια δηλαδή που γίνοντα και την Αλόκια. Οι Αθηναϊά με τα παλιά τους και με τα σοκιά τους βγαίνον να ιδούδνε... Το γλέντι γίνεται πια στά εκένωτα, στους δημόσιους χορούς, τέλοσ ο' αυτής της λογής της σινάσε, της όπως θέλεις πές τε.

—Τα πάτρια; Ήτανε κιαμιά τους, πατριότη, χαρισέ που τ' όνωμά σου, που μας ήρθεσε από της έποχής; Μήπως κ' έχει όμιος ήνε καλύτερα; Μιάς πύσανε τα ξένα ήθη, τα όθνεια; Φυλακίωμε, πατριότη! Μιά ή πής, μήπως και τα Κουλούμια δεν έχουν φούρηνη καταγωγή; Μήπως κ' ο Πατριάρχης, πριν από το Εικοσένια, κ' ο Μητροπολίτης άρχιτορω, δεν έβορζίσανε πολλές φορές αυτόν τον περσιώ τον είδολεταρικό; Μήπως κ' ο τύπος δεν έδοσε βοήθεια να σταματηθή το κακό; Γιατί, καλά, να ξεροποδός με βασιλιά θύανα και ξεγονή τα την Αλόκια, την ξεστολιωτην αυτή Μανιάδα, μα να βγαίνης προς έποδοξη της Άγας της Σαρωσσιτής με τα ίδια τ' Αλοκιωτικά ταμπολιονάκια σου και με της βραχνης άγοροφονόες σου, αυτό ήνε άσέβεια, πατριότη! Το πως δηλαδή χάρισε τ' άποφάγια της Αλόκιης στους Γύντους, και γήρεσε την προσοπίδα λίγο στο κιαμιά κ' όστρωα τραβήξε να πές στα Κουλούμια, πιστεύεις πως, άληθεα, έζικας με την Αλόκια; Αδός κινείς, πατριότη! Ή άληθεια ήνε άμωρία πάντα.

Ο λαός όμως δεν τ' άκούει αυτά, κ' έχει τόση λόγους του. Πρέπει να μη λησινάμε πως ο λαός αυτός δύσκολα άρπινε τα έθια του. Όμοιο έδω δεν έχει τον τόπο της μα μελέτη και τα έθια του λαού και τη δύναμη τους, μα τα πανηγύρια του τα φουσιολαϊκά και την καταγωγή τους. Ή Έβελήσ'α, τι να κιαμ, παραήθηρε κ' αυτή από τους έβορζισμούς της πήρε την άποφάγια της. Έναν καιρό χορός δέ γινότανε στη μέση της Σαρωσσιτής, ένα τώρα βαστούν ως τη Μεγάλη Βουδιά. Πάλα καλά. Όμοιο ο λαός δεν άρπινε, έλα, εύκολα α παλιά του. Ένα άλ' αυτά, το δυνατοσρω, ήνε τα Κουλούμια. Από ή χρόνα του Όθνωα προβλέσαν πως ή γιορτή θα ξεστήρη μα ή γιορτή άναστάνεκα, χάνει σιγά—σιγά το γνήσιο χαραχτήρα της, χάνει το χρώμα της το νόστιμο και τη χάρη, μα βασιτεία καλά. Κάποτε μαραινεται, μα και ξεανανήθει. Πέρος, π. χ., γιορτασθήκανε τα Κουλούμια με πολύ λαό, με πολλά μουσικά όργανα, Σαυραϊτίνα και Πολίτωα, μα όζι με τον άπλιν ένικό χαραχτήρα τον παλιό. Έλα για την άντίσταση του έθιμου στο λεγόμενον πολιτισμό και στα ξενικά ήθη. Φέτος, την πρωτοχρονιά, πολιτηρήσα πως άνάξωσε το περίεργο έθιομο του Μ.ό-

τσικά ή της Σκυλοκρεμμύδαε, που συμβόλιζε την άθνοια κ' εύτοχία. Ο Μ.ό.σ.ι.κ.ε.ε. είχε γυρίσει τα λαϊκά κέντρα της Αθήνας. Κάποια και γαιδουράκια με καλάμια πουλούσανε μεποτσικέρες. Παιός άγόραζε; Όμοιο έβουοθε μέσα του τη δύναμη του έθιμου και της παράδοσης. Οι άλλοι ουοθε έβρανε το τι σημαίνει μεποτσικας.

Όμοιο φτάνον έδω τα σοβάρια ή άκωρα χορατά, όπως θέλτε. Τα Κουλούμια δεν άργηω, ήνε κοντά, κ' άλοληθήρητε με από πανηγύρι τους. Μ.α.σ.κ.α.ρ.ό.δ.ε.ς. και πολίται, στη τ' Κ.ό.λ.ω.ν.ε.ς. να βρεσθήτε!

Πρώτα άς περιήρωμε τον τόπο όπου ή κριαύτερη σκηνή των Κουλουρίων. Από την Πύλη του Αδριακού και ζάτου, γήρω στής Κολώνες όιος ο χορός ήταν άλοτο ένα άπέρωτο άλώνα, μα πραγματικά χορταίνε ο χώρος αυτός για το άλώνα των γεννημάτων των Αθηναίων. Ός τα 1856 έβορζε γραφές μαρτυρίες, πως οι άγροτικές σκιρές του άλωναίματος ξεστολιούθησαν άκωα. Ξένος λεπτογής περιήρωει πολύ ζορωα την κίνηση αυτή ή όλες της λεπτομέρειες. Από την Πύλη του Αδριακού ως της Κολώνες, κατά μέρος και κατά πλάτος, ήτανε χτισμένα, από άνωτες, άλώνα λιθοστρωτά, όπου οι Αθηναϊοί των Αλοκιωτην μαζεύταν τους σενούς τους, κ' άρχίζανε τ' άλώναμα, σκηνή πολύ γιορτή σ' όλη την άρχαίη Ελλάδα. Ξεγάρωα Ζευγάριωα δηλαδή από άλωνα σέφτανε τη σθάνα, το έξλο όποθός στεκοκινός ο ήνιχος, με το κωμωσσι από χέρι, έβάζε τ' άλωνα στο δρόμο τους και τραχάνε με φρεσθητή όμη γήρω στο στίερωό, το κεντρικό σπυράκι το μπιμένιο στο κέντρο του άλωναίω. Ύστερα άρχίζε το άρχισμα με τα διεχρίωνα ή με τα κίωνα, κατά τον καιρό. (H. Baird, Modern Greece, 1856, σ. 49).

Αθηναία των αρχών του περασμένου αιώνου. (Σκίτσο του Π. Φοιτέλ)

Σιγά—σιγά καταργήθησε το έθιομο όσο μεγάλωνα ή ο Γκαζικωραίοί κιαμια τα χωράκια τους οικόπεδα. Τ' άλώνα πάλι άρτός ο Γάλλος μηχανικός του Δήμου, Λανγέ, άρχισε να τα χαλάη για τη ομιωστία του γήρω χώρου και ύστερα τ' άποτελειώσαν οι άναςκαφές, ζούρωτα δυοσ άκωα τα σπυράκια τους βορεινά από της Κολώνες, στον χώρο τον ψηλό που ήτανε άπειρωτός για να δείξη του νουό την καθαυτό περσιώ. Άν φαντασθήτε τώρα το χώρο αυτόν που ύπαρχε άκωα κ' άλώναται προς όλες της μεριές ίσαμε την Πύλη και ίσαμε την πλευρά την άνωτική και να σκετάξη δια τα όρατά σήμερα μίωματα, κ' αν φαντασθήτε άκωα κατά την πλευρά του Τέννης γραμμισμένο τον τοίχο του περιόλου, επίσης γραμμισμένη και την άλλη πλευρά του τοίχου που βλέπει κατά το γερβίρι του Νεκροταφείου, τότε θάχετε μια ιδέα της πλατωσιές αυτής, που άγόρτερα με τη σκηρη και με της έπακινές των τοίχων σχημάτισε το σημερινό άπέρωτο όρθωγόνο του Ναού. Με της άναςκαφές, φυσικά, προβάλλω και οι βάσεις των τέσσερων πλευρών του ή Αρχαϊολογική Έταρεία της σή-ζωσε από φυσικό σημερινό τους ύρωμα. Στη μέση της μεσημβριλής πλευράς, που ήτα, κιατέβανε ένα μονοπάτι ίσω κατά το γερβίρι. Από κεί περνούσαν οι κηδέες, και στο πάλι του μονοπατίου, άπάνω στον περιόλο ήτανε σημεριώς ένας πλαμάλιος σκεδένιος καφανερός, όπου παίρνω οι Τουρκιάδες τον καιρό τους. Την έκώνα αυτού του καφανερού την έχω ιδωμένη σε παλιόν περιήρητη, πολύ πριν από Εικοσένια. Ή στέγη του στη μέση μπεσθή, και οι τέσσερες πλευρές της προχωρούσαν κ' άνωκοιμαίνεσε σε στίλους ξύλωνας. Έτσι άρπινε στο κέντρο τους το μαγαζι και γήρω—γήρω ύπόστεγο τετραώκυρω για τον ίσω και για την άτανωμια. Το καφανερω από άλλαξε σήμα, βέβαια πριν ή μετά το 1862. Μιά και στη μέρος που έγω το γνώρισα, το ήρωα πάλι με το παλιό του σέδηο, το σάν είδος πυραμίδα ξύλινη. Κατά τα 1888, που ήρθα στην Αθήνα, ήρωα κ' άλλο καφανερω χτιστό κατά την άνωτική πλευρά, στη μέση, προς το Τέννης. Έκει είδα την περιήρητη χορευτήσ'α, την Αθηνα, να χορευή τη νόχτα, γιατί ήτανε καιφέ—άμάν. Άς γυρίσωμε πια πίσω. Το παλιό τοιγύρω ήταν έρωμα. Όμοιο από τη βορειοανατολική γωνία προς το Μέγς, ήτανε κήποι γραφικώτατοι. Έκει που ήνε το μνημείο του Βύρωνα πρώτιστα έγω να δώ ένα καφανερω με προαίολο μπροστά, ύπομμένο άπάνω σε ξερολιθιά. Πια άπάνω, προς την είσοδο του Ζαπτείου, ήτανε το πρώτο Ολυμπιακό μέγαρο, ός το ποιέμε έτσι, ξύλινο μακρινάρι έλο

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΩΡΦΕΥ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΛΥΔΙΑΣ

Κάτω από τόν ίσσο της είχαλάτουν, κοντά στα ρόδα που είνωδιζον, άντρωσ στην θάλασσα τη γαλανή, ή Λυδία, ή ώραία κροαλή, λώνει και μαραινεται...

Ξαπλωμένη άπάνω σε μιá πολυθρόνα, με τó κεφάλι γεμημένο στή μαξιλάρια, με τó βλέμμα διωδιμένο μέσα στον άπειρο ούρανο, φαίνεται σαν να παρακολουθώ ζειθε άπ' τά βουνά, πέρα από τó σύννεφο, μιá φωτεινή άπτασία που της γνέφει και την προσκαλεί...

—Λυδία! ψιφίρει ένας νέος καθισμένος κοντά της. Λυδία, πέρ μου τι συλλογίσαι;...

—Η νέα άνασπαρά και φαίνεται πός Ξεντάει από κάτω όνειρο. Τό βλέμμα της άνιεν τόν ούρανο κ' άναπαύεται με μιá λάμψη χαιδευτική στα μάτια του νέου.

—Λυδία, επαναλαμβάνει αυτός, τώρα που γίνηκα άδερφός σου, τώρα που είμαι σύζυγος της άδερφής σου, δέν μερωδ να σάς κωτίσω για τήν αιτία του κακού που σάς κρηφωτόρει;

—Η νέα κωνάει περιλάτα τó κεφάλι της κ' άποκρίνεται:

—Άντρέα, ή ζωή μου τελείωσε... Δέν έχω πειά καμιά δουλειά εδώ στον κόσμο... 'Ο Θεός με φανάει κοντά του...

—Έλα, μη μιλάς έτσι, Λυδία. Είσαι τόσο νέα και τόσο ώραία! Γιά σέφου καλύτερα, άδερφούλα μου... Άνάμεσα στην 'Υβόνη κ' έμια δέν θάβρισκες γλυκειά τη ζωή;

—Ένα όγρο χαμόγελο πρόβαλε στα χείλη της άρρωστης, άλλ' από τó στόμα της δέν βήηκε λέξι.

—Τού κάκου προσπαθείς να μου κρηφώνεις τήν αιτία του κακού, έξακολούθησε ό νέος, Λυδία, άγατάς!...

Τό άμια άνθρηκε δλο μονομιάς στό πρόσσωπο της νέας κοπέλλας, μιá άστραλή πέρας ξαφνικά από τά μάτια της και με μιá ένεργητικότητα, που θά νόμιζε κανείς πός έλειπε άπ' αυτή τη χλωμή ετοιμοθάνατη νέα, άνασπαρώθηκε στή μαξιλάρια της και έλε με φωνή τραχειά, σχεδόν σκληρή:

Τζάμια, όπου γινόταν οι πόδες 'Ολυμπιακές εχθέςεις επί 'Οθωνα. Άς γυρίσωμε πίσω στις Κολώνες. Πρέπει να φαντασθήτε όδη και τήν πεσιμένη άπ' αυτές, που τήν έρωξε ό άγέρας κατά τά 1853. Τήν ιστορία της κ' αυτήνης θά σάς τη γράφω καμιά μέρα. 'Υπήρχε και άλλη μιá κολώνα που τη γράφισε ό άγός ό Τούρκος της 'Αθήνας κατά τά 1766, άν δέν λαφύει. 'Εχει κ' αυτή τήν ιστορία της. Και κάτι άλλο, τελευταίο. Κατά τη δυτική πλευρά, στής δυό τελευταίες κολώνες, στής μεσαιας σειράς ήτανε χτισμένο με τούβλα τó κελλι κάποιου Τούρκου άναχωρητή, στυλίτη, κελλι άρκετά μεγάλο. Τό κελλι αυτό ήτανε πολύ παλιό γιατί τó βρισκόμμε σε περιγητή από τά 1776, άκατόκητο όμως. 'Ο Άλ. Σούττος ό ποιητής («Ποητικών Χαρτοφυλάκων» σ. 28) λέγει πός ζούσε εκεί ψηλά ός τά χρόνια της 'Επαναστάσεως κάποιος Τούρκος έρημίτης κ' έταίριε τήν τροφή του μέσα σε καλάθι κρημαστό, από τούς Τούρκους τούς πονούχους. Μπορεί λοιπόν όχι ένας μοναχά, άλλα κ' άλλοι έρημίτες να ήσαν εκεί πάνω. Τά έρεβίνα του κελλιού αυτού θά γράφισσε ή 'Αρχαιολογική έπιτροπία κατά τά 1870. Άς ποίμε τελευταία πός στό πλάτωμα του 'Ολυμπιακού Ναού, σαν κέντρο άγρωπού που ήταν, άρου εκεί άλωνζαν οι άγάδες με τη σκληρή δουλειά των σκλαβοκένων, τά γεννημάτα τους, και πλουτίσανε με τόν ιδρώτα τους, έκει κάνανε τη σύναξη τους σε καυό άνομορίας για να παρακαλέσουν τó Θεό να βδέξρ. Βάνανε πρώτα τούς Χριστιανούς να παρακαλέσουν, κ' άν ό Θεός δέν τούς άκουγε, μαζέσαν τά μικρά παιδιά μαζί μ' άπθια άρόνια, χωρίς κανένα σημάδι μαυρο άπάνω στό τομάρι τους, κ' έκει, ένώ τά παιδάκια βαστούσαν άναμμένα μαγκάλια στό κεφάλι, άπου ίσως έκαμε λιβάν κ' άλλα μυρωδικά, άρχίζαν τής προσεικής τους γρησιμένα κατά τήν ανατολή. 'Ετσι τόν παιδιών οι προσεικής, τόν άρωμα τó βελάματα, τόν χοντζάδιον οι ψηλόφρονες οι φαλιμουδιάς και οι στεναγομοί τόν σκλάβων τών έλευδά και μαλακώσανε τη θεϊκή όρηγ. (Αυτά γράφει ό Πουκεβιά).

—Όταν τήν είδα νυφούλα πλάι σου, χάρηκα τόσο!...

κ' άνομα αυτού του άνθρώπου που άγαπάς και σου όρχίζομαι να τόν φέρω μπρός στα πόδια σου... Τό βλέμμα της νέας φωτίστηκε ξανά, τά μαρούλια της έμναν κατακόκκινα και τó σώμα της έρριγγε. Πήδησε όλόρθη, έσφιξε παράφορα τó νεό και με ήρος άτελειωμένο τού ελεε: —Άντρέα, έκείνος που άγαπά, έκείνος που λατρεύω, έκείνος που με κάνει να πεθάνω είσω... 'Αλλά πών άποτελειώθηκε τη φράσι της, με τά χείλη συσπασμένα, με τά δόντια σφιγμένα δυνατά, σωφιάστρη κάτω για να μην ξανασπαθή πειά... 'Ο Άνδρέας σημάθηκε άργά, με τó πρόσσωπο όλοσκοτεινό, έσκυψε άποσάνα άπ' τη νεκρή και συμπλήρωσε με άδύνη: —'Ο άνθρώπος αυτός... είμαι έγώ!... Και με ένα του φιλί σφράγισε τά χείλη έκείνης που τόν έλε αγαπήσει τόσο πολύ, ώστε να κατέβη για χάρι του στον τάφο. Πέντε φορές από τότε τά ρόδα μομπουτθώσαν κ' άνοιξαν τά ευωδιαστά πέταλά τους προς τόν ήλιο...

—'Ο Άνδρέας κ' ή 'Υβόνη ζούνε πάντα αγαπημένα, άλλα ή νεαρή σύζυγος ποτέ δέν ξαναβήρησε στή χείλη του τó πρώτο του χαμόγελο, τó χαμόγελο που πήρε μαζί της ή νεαρή άδελφή της...

—'Ε, λοιπόν ναί! Τό κακό που με θανατώνει σιγά-σιγά, μέρα με τήν ήμερα, είναι ή αγάπη!...

Και συνέχισε με μιá έξαφι που όλοένα μεγάλωνε:

—Άγάτρησα έναν άνθρώπο, τόν έλάτρευα, τόν έκαμα είδωλό μου... Τά πλούτη μου, τά νεύτα μου, τά καλά μου, θά τά θυσίασα δια για μιá άπλή λέξι άγάτης που άίκονγα άπ' τά χείλη του... Θάμων ή δούλα μου, θά τόν άκολουθούσα παντού και δέν θά τόν άποχωριζόμουν ποτέ, στόν κόσμο και στή μοναξιά, στής φλογερής έρημις και στούς παγομένους πόλους... 'Όπου κ' άν ήγαινε, θά μ' είχε πάντα κοντά του, με τó χαμόγελο στά χείλη, άράνταστα ευτυχισμένη... Μπροστά στό έξασπασμα της έρωτικής αυτής καταγωγής ό Άνδρέας άτόμεινε σιωητός.

—'Η Λυδία, περισσότερο ξαναμμένη, έξακολούθησε: —Ναί, πεθάνω έκοσι χρονών, νέα, ώραία και πλούσια, και θ' άποκιμηθώ σε λίγο κάτω από έναν ψυχρό τάφο... 'Ο θάνατος θάμαι για μένα λιτωμός... Στην άγκαλιά του μοναχά θάβρω τη λήθη... Μόνο έκει δέν θά νοιώθω τó φαριμακό κεντά που τρώσει τή καρδιά μου... 'Εκει πειά θά τόν ληρηνώσω, θά πάγω να τόν συλλογίζομαι...

Και με κομμένη τήν άναυχή, ξανάεσε έξανατλημένη στό προσέφυλο... Σέ λίγο έξακολούθησε, άλλα με φωνή πολύ χαμηλωμένη και γλυκειά: —Άντρέα, μήπως δέν φάνηκα καλή άπέναντι της άδερφής μου της 'Υβόνης; 'Όταν τήν είδα νυφούλα πλάι σου, χάρηκα τόσο!...

—Λυδία, ήσουν πάντα ό φύλακας άγγελός της!

—Άντρέα, θυμάσαι τήν ήμερα που ήθελες να μου τη ζήτησης για γυναίκα σου; 'Ηταν μιá άνομιζήτι αυγή που άχτιδουλόισε από τόν ήλιο...

—'Ημουν άκουσιμώτα στήν ταράτσα και κίττατα τά δέντρα, τά πουλιά, τόν ούρανό... 'Ηθελες πολύ σιγά, γονάτισσε σχεδόν μπροστά μου και ζήτησε από μένα τήν 'Υβόνη, γιατί έκτελούσα χρέη μητέρας, Θυμάσαι, Άντρέα;

—Ναί, Λυδία! Ναί, τó θυμούμαι...

—Πές μου, Άντρέα, δέν σε βεβαιώσα για τήν 'Υβόνη δι θά σ' άγατούσε και ότι θά δεχότανε να γίνη σύζυγός σου;...

—Ναί, αγαπημένη μου άδερφούλα...

—Και ποιά ήταν έκεινη που σωφριζε στήν άγκαλιά σου τη λατρευτή σου;

—Εσύ! Ποιός άλλος από σένα, Λυδία;

—Ότε λοιπόν, ελεε ή άρρωστη ψυχομυστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν να λέμε... Θά με συλλογίσете καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρείς να τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κωνάς τó κεφάλι μου; Είσαι τόσο καλή και τόσο όμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης να χωρίσης λίγη αγάπη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμερα, είνε ή αγάπη!...

—Όταν τήν είδα νυφούλα πλάι σου, χάρηκα τόσο!...

—Ότε λοιπόν, ελεε ή άρρωστη ψυχομυστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν να λέμε... Θά με συλλογίσете καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρείς να τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κωνάς τó κεφάλι μου; Είσαι τόσο καλή και τόσο όμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης να χωρίσης λίγη αγάπη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμερα, είνε ή αγάπη!...

—Όταν τήν είδα νυφούλα πλάι σου, χάρηκα τόσο!...

—Ότε λοιπόν, ελεε ή άρρωστη ψυχομυστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν να λέμε... Θά με συλλογίσете καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρείς να τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κωνάς τó κεφάλι μου; Είσαι τόσο καλή και τόσο όμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης να χωρίσης λίγη αγάπη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμερα, είνε ή αγάπη!...

—Όταν τήν είδα νυφούλα πλάι σου, χάρηκα τόσο!...

—Ότε λοιπόν, ελεε ή άρρωστη ψυχομυστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν να λέμε... Θά με συλλογίσете καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρείς να τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κωνάς τó κεφάλι μου; Είσαι τόσο καλή και τόσο όμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης να χωρίσης λίγη αγάπη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμερα, είνε ή αγάπη!...

—Όταν τήν είδα νυφούλα πλάι σου, χάρηκα τόσο!...

—Ότε λοιπόν, ελεε ή άρρωστη ψυχομυστά, μ' άγαπάτε λίγο, σαν να λέμε... Θά με συλλογίσете καμιά φορά σαν πεθάνω, θά με πονάτε!...

—'Ω, μη μιλάς έτσι, σε παρακαλώ. Τό θάνατο μωρείς να τόν άποφύγη, άν θελήσης. Γιατί σπαταίνεις και κωνάς τó κεφάλι μου; Είσαι τόσο καλή και τόσο όμορφη, που σίγουρα θά σε λατρεύει έκείνος, στόν όποιο θ' άποφασίσης να χωρίσης λίγη αγάπη. Λυδία, πέρ μου τήν ήμερα, είνε ή αγάπη!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.